

Arrest

**nr. 67 724 van 30 september 2011
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 17 juni 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 mei 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 2 augustus 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BUYSSE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

"U bent een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine. U werd geboren op 6 mei 1982 in Osmanyurt (Dagestan).

Op 30 of 31 mei 2010 werd in Khasavyurt een winkel van alcoholproducten aangevallen door onbekenden.

Op 1 juni 2010 werd u rond 11u aan een controlepost tegengehouden door de politie. U werd meegenomen naar een cel in de politieafdeling van Khasavyurt. Daar werd u drie maal ondervraagd door een man in burgerkledij. Rondom hem stonden verschillende OMON-medewerkers. U werd geslagen. Een van hen vertelde dat u verdacht werd van de aanslag op de winkel de dag voordien omdat getuigen uw nummerplaat hadden gezien. De derde dag werd u rond 12u vrijgelaten,

nadat uw vader u vrijkocht en u een uitreisverbod ondertekende. Uw ouders brachten u naar huis. Na twee dagen werd u naar de polikliniek gebracht ter verzorging van uw wonden en blauwe plekken. Anderhalve maand na uw vrijlating kreeg u een convocatie om u bij de politie te melden. U verstopte zich bij verschillende familieleden. Van augustus tot oktober 2010 woonde u bij familie in de bergen in het dorp Uruma. Toen u niet meer thuis woonde, vond er nog een huiszoeking plaats bij u thuis.

In november 2010 vertrok u met de wagen uit Dagestan naar Oekraïne.

U verbleef in december 2010 en januari 2011 in Melitopol bij een vriendin van uw nonkel, V. (...). Begin februari 2011 vertrok u met de bus uit Melitopol. U stapte uit de bus voor de grens met Polen. Daar stapte u in een passagiersauto. In die auto reed u over de grens. Te voet wandelde u enkele kilometers naar de bus, waar u terug instapte. De bus stopte in Duitsland. Van daaruit reed u in een passagierswagen verder naar België. In de nacht van 7 februari 2011 bereikte u België. Op 8 februari 2011 diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: kopieën van enkele bladzijden uit uw binnenlands paspoort, uw geboorteakte, uw rijbewijs, een protocol van een huiszoeking, een convocatie en een medisch attest. Op 3 mei 2011 diende u nog drie bijkomende convocaties in."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Uit uw verklaring blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omdat u in Dagestan problemen heeft met de politie. Deze problemen ontstonden nadat u werd verdacht van een aanslag op een winkel.

U bent er echter niet in geslaagd uw asielrelaas aannemelijk te maken.

Allereerst bleef u onaannemelijk vaag met betrekking tot een aantal belangrijke aspecten van uw asielrelaas.

Zo kon u niet duidelijk aangeven tot welke instantie de politieagenten die u aanhielden, precies behoorden (CGVS, p. 12-13). U wist evenmin in welke politieafdeling u precies in Khasavyurt vastgehouden werd, hoewel die zich vlakbij uw woonplaats bevond (CGVS, p. 13). U kende de naam van uw ondervrager niet (CGVS, p. 13 en 15). U weet ook niet tot welke instantie deze ondervrager behoorde (CGVS, p. 14), terwijl dit nochtans in de door u tijdens het gehoor op het CGVS voorgelegde convocatie staat. Verder wist u de naam niet van de neuropatholoog die u in de polikliniek onderzocht (CGVS, p. 14). U kende evenmin de naam van de wijkagent die verschillende keren naar u thuis kwam om te vragen om u vrijwillig bij de politie aan te melden (CGVS, p. 16). U kon ook niet vertellen wie u precies zocht of volgde na de huiszoeking, noch wie aan uw familie informatie over u vroeg (CGVS, p. 17-19).

Aangezien al deze elementen de kern van uw asielrelaas raken, kon redelijkerwijze van u worden verwacht dat u hieromtrent gedetailleerde informatie kon verschaffen, wat in casu niet het geval was. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas sterk aangetast.

Daarenboven kon u de Belgische asielinstanties onvoldoende overtuigende bewijzen voorleggen van de problemen die u verklaarde gekend te hebben.

U legde weliswaar vier convocaties, een protocol van een huiszoeking en een medisch attest voor. De convocatie van 13 juli 2010 bevat echter geen hoofding met daarop de benaming en het adres van de uitreikende instantie en vermeldt niet in welke zaak u werd opgeroepen. Het strookje onderaan deze convocatie is daarenboven onvolledig ingevuld. Dit strookje moet echter ingevuld en teruggegeven worden aan de rechercheur (zoals valt af te lezen uit de door u voorgelegde convocatie) als bewijs dat de convocatie werd afgeleverd. Het is in casu eigenaardig dat het strookje niet werd afgescheurd. U kon bovendien amper de inhoud van de convocatie weergeven. Zo kon u niet vertellen wanneer en bij welke ondervrager u zich moest aanmelden (CGVS, p. 15-16), hoewel dit letterlijk in de convocatie vermeld wordt. Aangezien u met het voorleggen van deze convocatie wil aantonen dat de autoriteiten naar u op zoek zijn, is het merkwaardig dat u deze oproepingsbrief niet aan een nader onderzoek zou hebben onderworpen.

De drie op 3 mei 2011 ingediende convocaties zijn faxen die slechts een geringe bewijswaarde hebben. Hierbij is het opvallend dat de benaming en het adres van de uitreikende instantie ook hier (in de linkse bovenhoek) ontbreken. In deze convocaties staat ook niet vermeld in welke zaak u werd opgeroepen. Volgens de convocaties wordt u merkwaardig genoeg opgeroepen in de hoedanigheid van "getuige-verdachte". Het is onduidelijk wat deze soort hoedanigheid inhoudt.

Het protocol van de huiszoeking vermeldt enkel welke goederen gezocht en in beslag genomen werden. Het is opmerkelijk dat uw naam nergens in dit protocol vermeld wordt. Uit dit protocol blijkt niet naar aanleiding van welke zaak de huiszoeking plaats vond. Het protocol vermeldt evenmin of u van bepaalde feiten verdacht wordt.

Ook over de inhoud van het protocol van de huiszoeking kon u opvallend genoeg bijzonder weinig vertellen. Zo wist u niet op welke datum, hoe laat en door wie de huiszoeking werd uitgevoerd (CGVS, p. 16-17). Deze informatie staat nochtans letterlijk in het protocol vermeld.

Het door u voorgelegde proces-verbaal met daarin de conclusie van een medische commissie (document 6) dat u een dag voor uw gehoor op het Commissariaat-generaal werd opgestuurd, betreft een fax, waarvan de bewijswaarde sowieso gering is. Dit attest vermeldt enkel uw fysieke letsels, maar zegt niets over de omstandigheden waaronder u deze zou hebben opgelopen. Dit document zegt dan ook niets over de problemen die u zou gekend hebben en die u ertoe zouden hebben aangezet uw land te verlaten. Bovendien vermeldt dit attest geen naam van een dokter. Het formulier waarop dit proces-verbaal is ingevuld, dateert daarenboven nog uit de periode van de Sovjetunie.

Al deze elementen doen een ernstige twijfel over de authenticiteit en geloofwaardigheid van deze documenten ontstaan.

Daar moet nog aan toegevoegd worden dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het dossier, blijkt dat in de Noordelijke Kaukasus iedereen tegen betaling eender welk document kan kopen van ambtenaren.

U kon verder geen bewijs voorleggen van de aanval op de winkel, uw arrestatie, uw opsluiting en het uitreisverbod dat u ondertekende.

U slaagde er bijgevolg niet in de Belgische asielinstanties een authentiek en geloofwaardig document voor te leggen waaruit blijkt dat de incidenten die de aanleiding voor uw vlucht vormden, daadwerkelijk plaatsvonden.

Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnd.

Voorts blijkt dat de periode tussen het ontstaan van uw problemen en uw vlucht naar Oekraïne opvallend lang was.

Op 1 juni 2011 werd u door de politie aangehouden. U verklaarde dat u Dagestan uiteindelijk in november 2011 ontvlucht bent, nadat u enkele maanden bij familie leefde. U verklaarde dat u na de huiszoeking gevolgd werd, zodat u wel moest vluchten (CGVS, p. 17). De huiszoeking vond echter al eind juli 2011 plaats. U kon niet duidelijk maken waarom u dan pas in november 2011, vier maanden na de huiszoeking, uit Dagestan vluchtte. Het feit dat u uw vlucht zo lang uitstelde, doet ernstige vragen rijzen over de gegrondheid van uw vrees voor vervolging in uw land van herkomst.

Dit tast de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder aan.

Voorts kan geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen over uw reisweg van Dagestan naar België. U verklaarde dat u eerst met de wagen naar Oekraïne bent gereisd. Na een verblijf van twee maanden in Melitopol vertrok u met de bus naar Duitsland. Daar stapte u over in een wagen die naar België reed (CGVS, p. 8-10).

U kon hierbij niet zeggen wanneer u precies uit Dagestan vertrokken bent. U dacht dat u in november vertrok (CGVS, p. 8). Voorts kende u de familienaam van V. (...), uw gastvrouw in Melitopol, niet (CGVS, p. 6). U wist ook niet wat haar adres was en in welke wijk of omgeving haar woning gelegen was (CGVS, p. 6 en 9). U beweerde dat u niet vaak buiten kwam (CGVS, p. 9). Aangezien u twee maanden lang bij V. (...) gewoond heeft, kan verwacht worden dat u hierover meer informatie zou kunnen geven. Daarnaast wist u niet hoe de chauffeur heette die u in zijn wagen de grens tussen Oekraïne en Polen overbracht (CGVS, p. 9). U kende evenmin de naam van de chauffeur van de autobus (CGVS, p. 10). U kon hoegenaamd niet vertellen langs welke plaatsen of steden u onderweg van Oekraïne naar België gereden bent (CGVS, p. 10).

Dergelijke onwetendheid over uw reis is echter weinig geloofwaardig. Aangezien een dergelijke clandestiene reis een uiterst precare onderneming is, gezien het persoonlijk belang dat u had bij het welslagen van uw vlucht uit uw herkomstland, jegens hetwelke u verklaarde een ernstige vrees te koesteren, is het niet aannemelijk dat u zo weinig kan vertellen over het traject en de organisatie van deze reis.

U was tijdens deze reis vanaf Oekraïne niet in het bezit van originele identiteitsdocumenten (CGVS, p. 6 en 8). U verklaarde dat u onderweg niet gecontroleerd werd (CGVS, p. 9-10). U zag ook geen douaneposten (CGVS, p. 10). U heeft bovendien met niemand afspraken gemaakt voor het geval iets zou foutlopen, hoewel u enkel kopieën van uw binnenlands paspoort mee had (CGVS, p. 8 en 10).

Deze verklaring is echter weinig aannemelijk.

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone zeer strikte controles worden uitgevoerd. Het is bijgevolg quasi onmogelijk de EU of de Schengen-zone in een voertuig of te voet te betreden, zonder gecontroleerd te worden aan de grens. Er kan dan ook weinig geloof gehecht worden aan uw verklaring dat u in een auto of te voet, zonder gecontroleerd te worden, de EU zou zijn binnengekomen.

Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw Russisch internationaal paspoort, waarvan u verklaarde dat het afliep in 2009 en niet meer hernieuwd werd (CGVS, p. 7), bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door u verkregen visum voor uw reis naar België, het tijdstip en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden.

Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder uitgehold.

Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas, kan ook geen geloof worden gehecht aan de verklaring dat u uw intern Russisch paspoort, hét identiteitsdocument van de Russische staatsburger bij uitstek, vrijwillig achterliet bij uw gastvrouw V. (...) in Oekraïne (CGVS, p. 6). Bijgevolg ontstaat het vermoeden dat u ook uw intern Russisch paspoort bewust achterhoudt om zo de hierin vervatte informatie over een eventuele woonstregistratie elders in de Russische Federatie of de eventuele uitreiking van een internationaal paspoort verborgen te houden.

Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder in het gedrang.

Ten slotte bleken verschillende verklaringen die u met betrekking tot uw reisweg aflegde op het Commissariaat-generaal tegenstrijdig met de eerdere verklaringen die u aflegde tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Zo stelde u tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal dat u met de auto de grens tussen Oekraïne en Polen overstak (CGVS, p. 9, 10 en 18). Tijdens het interview bij DVZ had u nochtans beweerd dat u deze grens te voet overstak (DVZ, vraag 35). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid verklaarde u dat u met de auto naar een bos ging, waarna u enkele kilometers te voet naar de bus moest wandelen (CGVS, p. 18-19).

Dit had u voorheen tijdens uw gehoor op het CGVS echter niet vermeld.

Daarnaast beweerde u tijdens het interview bij DVZ dat u eind januari in Duitsland aankwam, van waaruit u op 7 februari 2011 naar België vertrok (DVZ, vraag 35). Volgens deze verklaringen zou uw reis uit Oekraïne dus minstens een week geduurd hebben. Op het Commissariaat-generaal verklaarde u echter dat de reis van Oekraïne naar België twee à drie dagen duurde (CGVS, p. 10 en 19). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid stelde u dat u bij DVZ verkeerd begrepen werd (CGVS, p. 19). U ondertekende echter het aan u voorgelezen verslag van het interview bij DVZ. De vastgestelde tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen werden bijgevolg niet opgeheven.

Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder aangetast.

Met betrekking tot de hersen- en geheugenproblemen die u aanhaalde (CGVS, p. 14, 15 en 18), dient te worden opgemerkt dat u hierover geen geloofwaardige medische attesten voorlegde.

Zoals hierboven uiteengezet, kan immers ernstig getwijfeld worden aan de authenticiteit en bijgevolg de waarde van het door u voorgelegde proces-verbaal met daarin de conclusie van een medische consultcommissie, waarin melding wordt gemaakt van een door u opgelopen hersen- en schedeltrauma. Het is bovendien opvallend dat u tijdens uw gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken met geen woord repte over eventuele hersen- en geheugenproblemen.

Bijgevolg kan u niet aannemelijk maken dat de vastgestelde vaagheden en tegenstrijdigheden hieraan te wijten zouden zijn.

Uit het voorgaande blijkt dat er ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De overige door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (geboorteakte, rijbewijs en kopieën van enkele bladzijden uit uw binnenlands paspoort) zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Deze documenten bevatten uitsluitend informatie met betrekking tot uw identiteit, die echter niet betwist wordt, maar niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen. Wat betreft de kopieën van uw binnenlands paspoort is het bovendien bijzonder opvallend dat niet alle bladzijden gekopieerd werden. U stelde dat u enkel de bladzijden waar stempels opstonden, kopieerde (CGVS, p. 7). U verklaarde echter dat u vroeger een internationaal paspoort heeft gehad, dat tot 2009 geldig was (CGVS, p. 7). In dat geval zou echter een stempel van de afgifte van uw vorig internationaal paspoort in uw binnenlands paspoort moeten staan. De voor deze stempel voorziene bladzijde in uw binnenlands paspoort werd door u echter niet gekopieerd.

Gevraagd naar een verklaring zei u dat u iemand vroeg om de belangrijkste bladzijden van uw binnenlandse paspoort te kopiëren (CGVS, p. 7). Deze verklaring is niet geloofwaardig, aangezien u voorheen duidelijk vermeldde dat de bladzijden in uw binnenlands paspoort waar stempels opstonden, door u gekopieerd werden.

Met betrekking tot uw rijbewijs dient te worden opgemerkt dat dit op 7 juli 2010 werd uitgereikt. Eind mei 2010 zou u door de wegpolitie GAI zijn aangehouden (CGVS, p. 13).

Daardoor is het bijzonder vreemd dat u zo snel na uw aanhouding door de wegpolitie een nieuw rijbewijs aanvraagt en krijgt. Dit ondergraaft verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan dient gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt soms nog gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie.

Daarom kan de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog.

De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begrensde aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen geviséerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.

Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De Commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat ik in het kader van de asielaanvraag van uw broer E.E. (...) (O.V. 5.840.453) op 2 maart 2006 een beslissing tot weigering van de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling genomen heb."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 17 juni 2011 aan dat hij "vaststelt dat er in gelijkaardige dossiers geen eenheid van rechtspraak vast te stellen is tussen de Franstalige en Nederlandstalige kamers" (zie p. 2). Hij vraagt de zaak naar de algemene vergadering van de Raad te verwijzen om de eenheid van de rechtspraak te verzekeren.

2.2. Het is niet aan verzoeker om te vragen dat een zaak door de algemene vergadering zou behandeld worden.

Met toepassing van artikel 39/12 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna vreemdelingenwet) kan immers alleen de eerste voorzitter of de voorzitter van de Raad, op eigen initiatief of op dat van de kamervoorzitter, de verwijzing van een zaak naar de algemene vergadering bevelen om de eenheid van de rechtspraak te verzekeren.

Het verzoek wordt dienvolgens niet ingewilligd.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Krachtens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en de middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen.

Onder 'middel' in de zin van deze bepaling moet worden verstaan de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Verzoeker somt in zijn verzoekschrift een hele reeks rechtsregels op waarvan hij de schending aanvoert en weidt uitvoerig uit over een aantal begrippen en rechtsregels, zonder deze uiteenzetting evenwel concreet op de bestreden beslissing te betrekken. In zoverre verzoeker onvoldoende duidelijk en precies aangeeft hoe de bestreden beslissing de geschonden geachte rechtsregels heeft miskend, is het middel onontvankelijk. Het is niet aan de Raad om veronderstellingen te maken over de juiste bedoelingen van verzoeker (RvS 3 juli 2007, nr. 173.112).

3.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft in zijn beslissing duidelijk en omstandig de motieven uiteengezet waarop hij zijn besluit steunt om van verzoeker noch de status van vluchteling te erkennen, noch de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Verzoeker vermeldt in zijn verzoekschrift "met betrekking tot de weigering van de erkenning als vluchteling door het Commissariaat-generaal" (zie p. 6 e.v.) twaalf opmerkingen, handgeschreven, warrig opgesteld, en quasi onbegrijpelijk.

Als voorbeeld haalt de Raad aan:

"3) ...De getuigenen kan worden verdacht zijn in dat geval. De feit is dat als u de oproepingsbrief krijgt van de politie dat zij altijd gelijk hebben, en de wetten niet gebruikt zoals in België! De srep stempels kunnen niet altijd aanwezig in de brief (Russische Rommel)

5)...De blanken gelijk waar dig gebruikt in de Provincie als in brief staat de stempel van de dokter.

6) Dat weet ik niet wie wat koopt en gekocht heeft maar de brief dat ik gekregen hebben is van de Politie

8) Begin van de problemen tot dat ik in Oekraïne geweest ben, kon ik niet in mijn thuis wonen altijd in verschillende plaatsen en de families gewoond. (sic).

9) Ik kan niets aan doen dat jullie mij niet gelooft, ik heb de waarheid verteld voor jullie!"

Dat in zoverre deze opmerkingen begrijpelijk zijn, de Raad vaststelt dat het loutere beweringen betreft die geenszins de concrete motieven van de bestreden beslissing weerleggen.

Verzoeker maakt aldus niet aannemelijk dat hij een gegronde vrees koestert voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van voormelde wet van 15 december 1980 of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet.

3.3. In zoverre het middel onontvankelijk is, is het ongegrond.

De bestreden beslissing is gesteund op afdoende gronden die de Raad beaamt en overneemt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig september tweeduizend en elf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE